

Carry Slee

Fake!

δ

1

Levi fietst met Mila achterop naar de schouwburg.

‘Heb je nog tegen Max gezegd dat hij niet moet komen?’ vraagt Mila als ze voor hetw stoplicht staan.

‘Ja, dat heb ik gezegd.’

‘Heel goed,’ zegt Mila. ‘Olivia wil helemaal niet dat Max komt. Ze wil geen verkering met hem.’

‘Zeg dat maar eens tegen Max,’ zegt Levi lachend. ‘Die gast is helemaal crazy van haar.’

‘Daarom moet hij ook niet komen,’ zegt Mila.

‘Gelukkig wil jij wel verkering.’ Levi buigt naar achteren en kust haar. Een heel lange kus. Ze hebben niet eens in de gaten dat het stoplicht op groen springt. Pas als de auto’s achter hen beginnen te toeteren rijdt Levi snel door.

Een paar minuten later komen ze bij het theater aan.

‘Moet je zien hoe stoer!’ Mila wijst naar de poster waar Olivia op staat. Trots kijkt ze ernaar. Dat is wel mooi haar beste vriendin.

‘En die gast die ernaast staat?’ vraagt Levi. ‘Heeft hij ook een hoofdrol?’

‘Ja,’ zegt Mila, ‘dat is Emiel, hij speelt haar broer.’

Levi zet zijn fiets op slot en dan lopen ze het theater in.

Mila zwaait naar de ouders van Olivia, die in de hal staan.

Haar oma is er ook bij.

‘Hèhè, zijn jullie daar eindelijk?’ klinkt een stem achter hen.

‘Je bent toch gekomen,’ zegt Levi.

‘Wat dacht je dan?’ zegt Max. ‘Mijn toekomstige echtgenote treedt voor het eerst op. Ik moet toch later tegen onze kinderen kunnen zeggen dat ik daarbij was. De roddelpers is er ook.’

Max steekt zijn duim op naar Ruben.

‘Jij bent ook overal, hè?’ zegt Levi. ‘Tof, man.’

‘Je weet nooit of er iets interessants te zien is,’ zegt Ruben, die met zijn camera hun kant op komt lopen.

‘Dus we krijgen straks weer een of ander gaar bericht van je.’

‘Dat zit er dik in,’ zegt Ruben lachend.

Ding dong, gonst het door de hal.

‘Jullie zitten boven op het balkon,’ zegt de vrouw die de kaartjes afscheurt.

Mila ziet de familie van Olivia de zaal in gaan.

‘Wat is ze mooi, hè?’ zegt Max als ze langs een poster van Olivia lopen. Mila ziet het ook. Meestal heeft Olivia haar haar in een staart, maar nu vallen haar krullen over haar schouders. Het knalgele t-shirt staat prachtig op het leuke korte rokje.

‘Ik heb wel smaak, gast, waar of niet?’ Max stoot Levi lachend aan.

Ze vinden hun stoelen en gaan zitten. Mila duimt voor haar vriendin, het is toch wel erg spannend, spelen in zo’n grote zaal. Langzaam schuift het doek opzij. Ze knijpt in Levi’s hand.

Op het toneel zien ze een woonkamer, heel hip ingericht. De deur wordt opengegooid en Olivia komt de kamer in. Wat ziet ze er mooi uit! Mila krijgt tranen in haar ogen. Het toneelstuk is nog maar een paar minuten begonnen als de spanning bij Mila zakt. Olivia speelt zo goed, ze hoeft zich nergens zorgen om te maken. Daar heb je die Emiel, denkt Mila als de tegenspeler van Olivia opkomt. Ze heeft al zoveel over hem gehoord. Nu ziet ze hem voor het eerst in het echt.

‘Wie is die gast eigenlijk?’ vraagt Max als Emiel een arm om Olivia heen slaat.

‘Maak je niet druk,’ zegt Levi, ‘hij troost zijn zus alleen maar. Dat is heel normaal als je ouders ruzie hebben.’

‘Die gast vindt het anders wel lekker,’ zegt Max.

Emiel drukt Olivia tegen zich aan. Mila kijkt naar Max. Ze ziet dat hij zich verbijt. Ineens kan hij het niet langer aanzien en staat hij op.

‘Max! Wat ga je nou doen, man?’

‘Ik heb het helemaal gehad.’ Hij loopt de zaal uit.

‘Zie je nou?’ zegt Mila. ‘Ik zei het toch? Hij had niet moeten komen.’

‘Ik heb hem gewaarschuwd,’ zegt Levi.

De hele voorstelling zit Mila op het puntje van haar stoel te kijken hoe goed Olivia acteert.

Dan valt het doek. Iedereen begint te klappen. Het doek gaat

weer open. Olivia en Emiel komen naar voren en buigen. Het publiek gaat staan. Levi fluit op zijn vingers. De mensen blijven maar klappen. Mila is zo blij voor haar vriendin. ‘Wie is dat?’ vraagt Levi als er een man op het podium wordt geroepen.

‘Bob Ruijzendaal, de regisseur,’ zegt Mila.

Hij houdt een speech en daarna blijft het doek dicht.

‘Ik moet naar Olivia toe,’ zegt Mila en ze lopen snel naar beneden.

Beneden in de foyer ziet ze Olivia en Emiel poseren voor een fotograaf. Mila kijkt verbaasd als ze Max ook in de foyer ziet staan. ‘Ik dacht dat hij naar huis was,’ zegt ze tegen Levi.

Max komt naar hen toe. ‘Waarom liep je nou weg?’ vraagt Mila.

‘Heb je die kop van die gast gezien?’ vraagt Max. ‘Hij is duidelijk verliefd op Olivia.’

‘Jammer voor hem,’ zegt Mila. ‘Olivia wil geen verkering.

Met niemand, Max, echt niet.’

‘Wedden dat ik verkering met haar krijg?’ zegt Max.

‘In je volgende leven misschien,’ zegt Mila lachend.

‘Nee hoor, let maar op: voor de zomervakantie hebben Olivia en ik verkering.’

Levi’s telefoon trilt. ‘Een bericht van de roddelpers,’ zegt hij als hij ziet dat het een bericht van Ruben is. ‘Geen interesse.’

Hij stopt zijn telefoon weer weg.

Max kijkt wel op zijn telefoon. ‘Shit!’ Hij kijkt naar de foto die Ruben heeft gestuurd. Emiel staat er stralend op, met zijn arm om Olivia heen. Hij laat hem aan Levi zien.

‘Die gast kijkt wel erg verlangend naar Olivia,’ zegt Levi.

‘Als je haar wil veroveren, mag je wel opschieten.’

‘Nog één keer deze kant op kijken alsjeblieft,’ zegt de fotograaf tegen Olivia en Emiel.

Ze kijken allebei met een stralend gezicht in de camera. Het is gelukt! denkt Olivia blij en opgelucht. De voorstelling is geslaagd.

‘Dank jullie wel,’ zegt de fotograaf. ‘Perfect gedaan! Nu mogen jullie feesten!’

‘Daar is Mila, mijn beste vriendin!’ zegt Olivia tegen Emiel.
‘Dan ga ik een drankje halen,’ zegt Emiel en hij loopt naar de bar.
Mila rent naar Olivia toe. ‘Je was geweldig. Ik ben zo trots op je!’ Ze omhelst haar vriendin.
‘Zo, ster,’ zegt Max glimlachend. ‘Ik vond het vet!’
‘Ik ook,’ zegt Levi. ‘En we zagen net je ouders. Die zijn ook hartstikke trots.’
‘Waar zijn ze?’ vraagt Olivia.
‘Daar!’ Levi wijst naar de andere kant van de foyer.
Olivia loopt naar ze toe.
‘Olivia!’ roept Emiel als ze langs de bar komt. ‘Dit zijn mijn ouders.’
Olivia geeft Emiels ouders een hand.
‘Mooi gespeeld, meisje. Ik vind het leuk dat ik je nu eens zie,’ zegt zijn vader. ‘Emiel heeft al zoveel over jullie tweetjes verteld.’ Hij kijkt Emiel aan. ‘Ik moet zeggen, jongen: je hebt een goede smaak.’
Zijn moeder knikt lachend.
Hè? denkt Olivia. Heeft Emiel zijn ouders soms verteld dat ze verkering hebben? Dat slaat nergens op!
Hoe bedoelt u? zou ze moeten zeggen, maar ze ziet Emiel rood worden en ze houdt haar mond.

2

Wat een rotzooi, denkt Max als hij de volgende dag na school de woonkamer in komt. Hij schuift de gordijnen, die nog steeds dicht zijn, opzij en doet het raam open. Het stinkt er naar drank. Daarna loopt hij zijn moeders slaapkamer in. ‘Mam, kom uit bed.’ ‘Ik ben ziek.’ Hij hoort aan zijn moeders stem dat ze heeft gedronken. ‘Je vader heeft me ziek gemaakt.’

‘Mam, papa woont hier niet meer. Hij mag hier ook niet meer komen. Je kunt gewoon uit bed komen.’

‘Die ploert heeft me ziek gemaakt.’

‘Mam, je bent niet ziek. Je bent weer dronken.’

‘Ik hou van je, schat, vergeet dat nooit.’ Zijn moeder trekt het dekbed over zich heen.

Max kijkt naar haar. Dan draait hij zich om en loopt de slaapkamer uit. In de keuken maakt hij de koelkast open, maar er ligt niets in. Hij barst van de honger. Hij kijkt in de broodtrommel. Ook leeg. Shit. Hij heeft nog wel wat geld, maar er is nu geen tijd meer om naar de supermarkt te gaan. Hij moet naar de werkplaats. Hij loopt naar de garage naast hun huis. Levi is al druk bezig.

‘Hé,’ zegt Max tegen Levi, die een snorfiets aan het repareren is.

‘Fijn dat je al bezig bent. Dat ding moet klaar. Die vrouw komt hem zo halen.’

‘Komt goed,’ zegt Levi. Hij wijst naar de krant die hij open op de werkbank heeft gelegd. ‘Moet je kijken. Volgens mij ben je te laat.’

‘Hoezo, “te laat”?’ vraagt Max en hij buigt zich over de krant heen. ‘Shit! Shit! Shit!’

Max geeft een trap tegen de werktafel. ‘Wat een kolerezooi.’

‘Wat is een kolerezooi?’ vraagt Ahmed, die net binnen komt lopen.

‘Alles!’ zegt Max. ‘Alles!’

Maar voor hij er verder over kan uitweiden, gaat de deur opnieuw open. Een man duwt een scooter naar binnen. ‘Ik krijg dat klotteding niet meer aan de praat.’

‘Ik zal hem even voor u bekijken,’ zegt Levi.

Hij probeert de scooter te starten, maar dat lukt niet. Hij onderzoekt wat er aan de hand is.

‘Volgens mij is de carburateur kapot,’ zegt hij. ‘Kijk jij even mee, Ahmed?’

Ahmed buigt zich ook over de scooter heen. ‘Klopt. De carburateur heeft het begeven, er moet een nieuwe in.’ Hij gaat verder aan een e-bike.

Levi loopt naar het rek met onderdelen. ‘We hebben er nog één liggen.’

‘Wat kost me dat?’ vraagt de man.

‘Zestig euro,’ zegt Levi. ‘Dan rijdt-ie weer als nieuw.’

‘Je denkt toch niet dat ik gek ben?’ zegt de man kwaad.

Levi ziet de agressie op het gezicht van de man.

‘Het spijt me,’ zegt hij, ‘maar zo’n carburateur kost al veertig euro en dan moeten we hem nog monteren.’

‘Zet er maar een nieuwe carburateur in,’ zegt de man, ‘maar ik betaal niet meer dan de helft. Dan weet je dat. En opschieten graag, vuile afzetter.’

Max gaat voor de man staan. ‘Ben je doof? Je hoort toch wat mijn collega zegt? Zestig euro en geen cent minder.’

‘Ik peins er niet over,’ zegt de man.

‘Nou, dan doen we het toch lekker niet.’ Max loopt naar de deur van de werkplaats en houdt hem voor de man open. ‘Succes.’

‘Komt er nog wat van?’ zegt hij als de man blijft staan.

‘Zet hem er toch maar in.’ De man legt twee briefjes van vijftig neer.

Levi haalt de carburateur tevoorschijn. Een reparatie van zestig euro, denkt hij, dat hebben ze aan Max te danken. Ze hebben zoveel aan Max te danken. Zonder hem bestond de werkplaats helemaal niet. Op Instagram hebben ze meer dan zeshonderd volgers. En het account groeit nog steeds.

‘Zo, kassa,’ zegt Max als de man een kwartiertje later met het wisselgeld is vertrokken. Hij stopt de honderd euro in het blik.

‘Onze handel gaat goed.’ Hij heeft het nog niet gezegd of de volgende klant stapt binnen.

Aan het eind van de middag haalt Max het bord binnen.
‘Sluitingstijd, jongens. Stop maar, Levi, ik maak die klus nog wel even af.’ Hij heeft toch geen haast om naar zijn moeder te gaan.
‘We gaan naar huis,’ zegt Ahmed. ‘Ik heb trek. O, shit! We eten soep vanavond, gatver.’
‘Ik eet bij Mila, andijviestamppot,’ zegt Levi. ‘Ook niet mijn favo.’ Hij kijkt naar Max. ‘Wat eet jij?’
‘Ik eet lekker, hoor,’ zegt Max. ‘Biefstuk met gebakken aardappelen.’
‘Ah, klinkt goed!’ zegt Levi. ‘Ik ben jaloers.’
‘Tja, dat heb je als je moeder een keukenprinses is. Ik mag altijd kiezen wat we eten.’

‘Je kunt het niet meer houden, hè?’ zegt Mila lachend als Olivia uit het raam kijkt of de krantenjongen er al aan komt.
‘Het is ook spannend,’ zegt Olivia. ‘Stel je voor dat ze me afkraken, dan kan ik wel stoppen met toneel.’
‘Dat kan nooit,’ zegt Mila. ‘Je hebt alleen maar complimenten gekregen.’
Ze kijkt naar haar vriendin, die heen en weer blijft lopen door de kamer.
‘Wat als er helemaal niets in staat?’ zegt Olivia. ‘Waar blijft die stomme krant? Ik snap het niet, hij had er allang moeten zijn.’
‘Ik hoop dat hij nog komt voordat ik weg moet,’ zegt Mila.
Ze vindt het vervelend voor Olivia, maar ze heeft met Levi afgesproken. Net voordat Mila wil vertrekken, horen ze de brievenbus kleppen.
Olivia rent naar de gang en grist de krant van de mat.
‘Ik durf niet te kijken,’ zegt ze, als ze de kamer in komt.
‘Geef mij maar.’ Mila bladert door de krant. ‘Yes! Een heel groot stuk met een foto van jullie.’ Ze leest voor wat erboven staat.
‘Prachtig spel door twee jonge geliefden.’
‘Nee, je maakt een grapje.’
‘Het staat er echt, kijk dan.’ Ze houdt Olivia de krant voor.
‘Wat maakt het jou uit wat erboven staat,’ zegt ze als ze Olivia’s verschrikte gezicht ziet. ‘Het gaat om de recensie.’

Mila begint te lezen.

‘Twee jonge, veelbelovende, talentvolle acteurs weten het publiek in de schouwburg te boeien... Wauw!’ Ze leest snel verder.

‘Jullie worden de hemel in geprezen,’ zegt ze als het stuk uit is. Ze kijkt naar haar vriendin. ‘Ben je niet blij?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Olivia.

‘Ik weet het al,’ zegt Mila. ‘Jij denkt aan wat erboven staat.’

‘Ja,’ zegt Olivia. “‘Prachtig spel door twee jonge geliefden’... Hoe komen ze daarbij? Er is helemaal niets tussen ons.’

‘Misschien heeft Emiel dat wel verteld,’ zegt Mila. ‘Hij heeft tegen zijn ouders toch ook gezegd dat jullie verkering hebben?’

‘Zoiets zet je toch niet in de krant? Het is helemaal niet waar.’

‘Liefie, het is een prachtige recensie, wees nou blij. Je wilt beroemd worden, dat gaat je lukken! Misschien heeft die journalist het wel zelf verzonnen. Wat kan jou het schelen?’ Mila kijkt op haar telefoon. ‘Sorry, ik moet nu echt gaan, Levi komt eten. Ciao!’ Olivia zit maar met de krant in haar hand. Eigenlijk moet ze heel blij zijn met de lovende woorden van de journalist. Maar ze blijft maar denken aan wat haar vader zei toen ze vroeg of ze naar de jeugdtheaterschool mocht. *Je mag op toneel, maar ik wil dat je de havo afmaakt. Dus voor gedoe met jongens is geen tijd. Als ik erachter kom dat je toch een vriendje hebt, stop je onmiddellijk met die school.*

Max kijkt op de klok. Het is al over zessen. Hij heeft de reparatie aan de e-bike afgemaakt, maar de eigenaar is nog niet geweest. Dat gebeurt wel vaker. Hun fiets moet zogenaamd snel klaar zijn, maar ze komen hem dan toch pas de volgende dag halen. Ik wacht niet langer, denkt hij. Net als hij de deur op slot wil doen, komt de vrouw aangehold.

‘Je bent er nog! Gelukkig! Ik was al bang dat je weg zou zijn en ik heb vanavond mijn fiets nodig.’

‘Ik was bijna weg,’ zegt Max. ‘Kijkt u eens, uw versnelling doet het weer perfect.’ Dan zegt hij wat het kost.

‘Alsjeblieft.’ De vrouw legt het geld neer. ‘En dit is voor jou, voor de snelle service.’ Ze geeft hem vier euro extra.

‘Dank u wel.’ Als de vrouw weg is, sluit hij de deur.
Zijn maag rammelt, hij moet echt iets eten. Hij stapt op zijn fiets en racet naar het centrum.

In de supermarkt loopt Max naar het schap met kant-en-klaarmaaltijden. Zijn oog valt op de kip tandoori. Dat kan hij precies betalen van de vier euro die hij net gekregen heeft. Het water loopt hem in de mond. Hij leest wat er op het pak staat. Het hoeft alleen maar even in de magnetron. Toch twijfelt hij. Dan is hij wel meteen al dat extra geld kwijt. Maar het ziet er zo lekker uit dat hij het uit de koeling haalt en in zijn mandje legt.

‘Hé gast,’ hoort hij achter zich.

Levi en Mila komen met een grote bak chipolatapudding aanlopen.

‘Mijn moeder was het toetje vergeten,’ zegt Mila.

Levi kijkt in Max’ mand. ‘Kip tandoori? Wat moet je daar nou mee? Je at toch biefstuk?’

‘Mijn oma belde. Ze had niks in huis,’ bedenkt Max snel.

‘Of ik een kant-en-klaarmaaltijd voor haar wilde halen.’

‘En dan neem je kip tandoori?’ lacht Mila. ‘Dat is hartstikke gekruid. Lust ze dat wel? Weet je wat je moet nemen?’

Spinaziestamppot. Dat haalt mijn oma heel vaak. Ze vindt het heerlijk, met gehaktballetjes. Ik ruil het wel even voor je.’

Mila pakt de maaltijd uit zijn mandje en loopt naar het vak om hem om te wisselen.

‘Kijk eens!’ Ze legt de spinaziestamppot in zijn mandje. ‘Dit vindt ze veel lekkerder.’

Max baalt. Hij houdt helemaal niet van spinazie, maar dat kan hij natuurlijk niet zeggen.

‘Nou, gast,’ zegt Levi als ze buiten staan, ‘veel plezier bij je oma.’

‘Geniet van het toetje,’ zegt Max.

Max’ moeder zit op de bank als hij thuiskomt.

‘Wat heb je gehaald?’ vraagt ze.

‘Spinaziestamppot,’ zegt Max en hij zet de magnetron aan.

‘Wil je ook wat eten?’